

[Aksel Larsen.]

så hårdt og så håndfast som muligt under valgkampen lovede, at kildeskatten skulle nok træde i kraft på det beregnede tidspunkt, januar 1969, og derfor gav man disse løfter under valgkampen.

Formålet med denne debat her er naturligvis fra regeringens og regeringspartiernes side at forklare befolkningen, hvorfor regeringspartierne ikke kunne holde deres valgløfter, og så vidt muligt få befolkningen til at tro, at det er regeringen og regeringspartierne aldeles uskyldige i. Det er, som jeg sagde før, forgængerne, der har skylden. Jeg tror bare ikke, det lykkes at få befolkningen til at tro på det, for hvad er det i grunden, man vil forklare? Man vil forklare, at finansministeren, den nuværende finansminister, den 2. februar indhentede bekræftende oplysninger fra sine embedsmænd om, at datoen nytår 1969 kunne holdes. Denne dato blev anført i statsministerens tiltrædelseserklæring, aflagt her i folketinget den 6. februar. Den 12. februar bekræftede Datacentralen over for ministeren, at datoen kunne overholdes, og den 20. februar åbenbaredes det så, at gennemførelsen var plat umulig. Jeg ved ikke, hvordan man vil forklare befolkningen dette; jeg ved ikke, hvordan man vil sandsynliggøre over for befolkningen, at det er rimeligt, at da man får denne meddelelse af 20. februar, så fæster man lid til den, så siger man: ja, det er ganske klart, det må stå fast, og det må vi rette os efter — når man tidligere dog syntes at have fæstet lid til helt andre oplysninger fra embedsmænd, Datacentral osv. Hvis man den 20. februar kommer til det resultat, at de har altså været upålidelige, vi kunne ikke stole på, hvad de sagde tidligere, hvordan kan man så lade det indicere, at den negative meddelelse af 20. februar var pålidelig, og at den må man absolut stole på? Nej, kernen i sagen er jo, at finansministeren og regeringen og åbenbart også regeringspartierne var meget hurtige til at lade sig overbevise i sidste omgang, da de fik den negative meddelelse. Det kunne give indtryk af, at de egentlig slet ikke var så ked af det, siden de var så hurtige, og siden de var så villige til at glemme eller tilgive, at embedsmændene og apparatet og alt det dér i forvejen havde informeret dem forkert.

Nu er det naturligvis besværligt at orga-

nisere en ny reform af denne art, og her i landet kan en sådan i hovedsagen administrativ ting ikke ske uden stor og unødigt ståhej. Man kan jo næppe sige, at kommunerne brændende er gået ind for sagen. Der er hyppet kommunale kartofler, og det er bl. a. det, de ni måneder, hr. Niels Helveg Petersen talte om, har været brugt til. Der er spekuleret i stillinger og beskæftigelser i lokalt etablerede dataanlæg, i rådighed over de opkrævede staten tilhørende skattebeløb, i magt- og opgavefordelingen. Alt dette har naturligvis ikke befordret sagen, men på den anden side er det jo sådan, at den 14. september var der truffet en endelig aftale mellem finansministeren og kommunerne, hvorefter arbejdet skulle kunne gennemføres og fristen overholdes. Valget kunne jo ikke betyde noget afbræk i det forberedende arbejde, og det har heller ikke manglet på væsentlige politiske beslutninger; det er ikke sådan, at de ikke kunne tilvejebringes.

Her må jeg igen vende tilbage til hr. Niels Helveg Petersen, som sagde noget om, at når regeringen ikke kan få folketinget til på 9 dage at lave det nødvendige arbejde, så er det klart, at så er der ingenting at gøre. Jeg ved ikke af, at regeringen har forsøgt at få folketinget til at lave det nødvendige politiske arbejde. Jeg ved ikke af, at regeringen er kommet og har sagt: her har vi et lovforslag, som vi vil have gennemført på 9 dage, kan I gøre det? Nej, regeringen har meddelt folketinget, at det kan ikke lade sig gøre, og vi vil ikke havde det gjort af den grund. Så det kan ikke være folketinget, man kan skyde på i denne forbindelse.

Der har naturligvis været knap tid — det ved vi alle sammen — men det har ikke tidligere været tilkendegivet, at opgaven var uløselig, og når det kommer til stykket, er det vel aldrig fra administrationens side sagt, at det ikke kunne gøres. Skattedepartementet har den 20. februar frarådet, men det er finansministeren, der den 23. februar erklærer: det kan ikke lade sig gøre. En opgave som den stillede er naturligvis kun umulig under visse forudsætninger, men det gik meget hurtigt med at beslutte, at disse forudsætninger ikke skulle ændres, at man ikke ville forsøge at klare det f. eks. ved at slå en smule i bordet over for Datacentralen eller ved at sætte flere folk på arbejdet.